

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Γκουρτίου της Παιδείας ως το κατ' εσχλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελπίεται παρασθῆναι εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπερησίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκουμηνικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα. Ἐπιτοὺν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑξαμηνιαίου δραχ. 5.—Ἑξαμηνιαίου φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προληπτικαί δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1895

Ἔτος 17^{ον}.—Ἀριθ 37

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΕΚΤ. ΜΑΛΛΩ

ΠΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 281]

«Μόνον ἀπὸ ἐξήλθον τοῦ χωρίου, ὁ κ. Βουλφράν ἐλάλησε»
(σελ. 289 στήλ. α').

Μόνον ἀπ' οὗ ἐξήλθον τοῦ χωρίου, ἔνθα ἐξεδηλωθῆ ἡ αὐτὴ καὶ χθὲς περιεργία, καὶ ἐφέροντο ἀνά μεσον τῶν λειμῶνων, ὁ κ. Βουλφράν, σιωπηλὸς μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐλάλησε πρὸς μεγίστην ἐνθουσιαστικὴν τῆς Πετρίνας, ἥτις ἀρμένιας θὰ ἀνεβάλλε τὴν ὄραν τῆς ὀμιλίας ταύτης ἥτις ἦτο κατὰ τὰ καθύπευκτα μεσοτῆ τσοῦτων κινδύνων εἰς τὴν Πετρίναν.

«Μ' εἶπες ὅτι ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ Ταλουέλ εἶχον ἔλθῃ εἰς τὸ γραφεῖόν σου.

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ τί σε ἤθελον;

Ἡ Πετρίνα ἐδίστασεν, ἦτο δὲ εἰς ἄκρον τεταραγμένη.

«Τί διατάξεις; Δὲν ὀφείλεις νὰ μοι λέγῃς τὰ πάντα;

— Μάλιστα, κύριε, ὀφείλω, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει καὶ νὰ διατάξω.

— Ποτὲ δὲν ὀφείλει τις νὰ διατάξῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος ἂν νομίζῃ ὅτι ὀφείλεις νὰ σιωπῆς, σιωπῆ ἂν νομίζῃ ὅτι ὀφείλεις νὰ ἀποκριθῆς εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, διότι, ὡς βλέπετε, σ' ἐρωτῶ, ἀποκρίσου.

— Νομίζω ὅτι ὀφείλω νὰ ἀποκριθῶ.

— Σ' ἀκούω.»

Ἡ Πετρίνα ἐξιστόρησε λεπτεμερῶς τὰ κατὰ τὸν Θεόδωρον καὶ αὐτὴν, ἀνευ προσθήκης τιῶς ἢ παραλείψεως.

«Αὐτὰ εἰν' ἔλα; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— Μάλιστα, κύριε, ὅλα.

— Καὶ ὁ Ταλουέλ;

Ἡ Πετρίνα εἶπε καὶ περὶ αὐτοῦ καταλεπτικῶς ὅσα συνέβησαν, μετατρέψασα μόνον ὀλίγον τι τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀβένειαυ τοῦ κ. Βουλφράν καὶ παραλείψασα τὸ ὅτι «δυσάρετος εἶδης αἰφνιδίως λεγομένη πρὸς αὐτὸν χωρὶς πρῶτον νὰ τον προδιθέσῃ, δυνατὸν νὰ τον θανατώσῃ.» Ἐπειτα μετὰ τὴν πρώτην ἀπόκρισιν τοῦ Ταλουέλ εἶπε καὶ τὰ κατὰ τὸ τηλεγράφημα, οὐδὲ παρέλειψε τὰ περὶ τῆς συνεντεύξεως ἣν εἶχον ὀρίσῃ τὴν ἐσπέραν.

Ὁ κ. Βουλφράν ἀκούσας τὴν διήγησιν τῆς Πετρίνας ἐγένετο σύννομος ἐπὶ πολλὴν ὄραν ἐκείνη δέ, ἐπειδὴ ἠδύνατο νὰ τον παρατηρῆ κατὰ πρόσωπον ἀφένως, διότι ἐκεῖνος δὲν τὴν ἐβλέπε, τὸν εἶδε περιλυκον καὶ σύννομον ἐφαινότο δὲ ὅτι τοῦτο προήρχετο ἐκ δυσκαρτείας μᾶλλον, ἢ ἐκ λύπης. Τέλος τῆ εἶπε

«Μὴ φοβηθῆς τίποτε δι' ὅσα εἶπες, τὰ ὅποια κανεῖς δὲν θὰ τὰ μάθῃ καὶ ἂν θελήσῃ τις νὰ σ' ἐκδικηθῆ διότι, ἐντίμως φερομένη, ἀντεστάθῃς εἰς τὰς προτροπὰς του, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Προσηθανόμην ἐγὼ ὄλ' αὐτὰ, καὶ διὰ τοῦτο σε εἶχον καταστήσῃ προσεκτικὴν νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε περὶ τῆς ἐπιστολῆς. Ἄς εἶνε, πλέον δὲν θὰ συμβῆ τοιοῦτόν τι. Ἀπὸ αὔριον θὰ ἀφήσῃς τὸ γραφεῖον τοῦ Κλέφτιν, ὅπου εὐκόλως δύναται νὰ σ' εὕρισκον, καὶ θὰ ἔλθῃς εἰς τὸ γραφεῖόν μου εἰς τὸ τραπέζακι ὅπου ἔγραψες τὸ πρῶτὸν τηλεγράφημα. Ἐνώπιόν μου δὲν θὰ τολμοῦν νὰ σ' ἐρωτήσῃ, ὑποθέτω. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶμπορεῖ νὰ το ἐπιχειρήσῃ καὶ ἐξω τῶν γραφείων, εἰς τῆς Φραγκίσσας, θὰ κατοικήσῃς ἀπὸ ἀπόψε ἔς τὸν πύργον καὶ θὰ τρώγῃς μαζί μου. Τοῦτο δὲ θὰ γίνῃ καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν σου.

Ἡ Πετρίνα ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς ἔτρεμεν, ἀνεθάρρησε πάραυτα, ἀλλὰ τσοῦτον εἶχε συγκινηθῆ, ὥστε δὲν

εὕρισκε λέξιν ν' ἀποκριθῆ.

«Ἐδειξες πολλὴν γενναϊότητα ἐν τῇ δυστυχίᾳ σου καὶ ἠγωνίσθης κατ' αὐτῆς μετὰ καρτερίας, ὁ δὲ γενναῖος ἐν τῇ δυστυχίᾳ εἶνε καὶ τίμιος ἄνθρωπος· δύναται λοιπὸν νὰ σ' ἐμπιστευθῆ ὡς ἂν σ' ἐγνώριζον ἀπὸ δεκαετίας. Θὰ ἔγῃς ἀκούσῃ, εἰξεύρεις δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τὴν ὁμοίαν μετέφρασας, ὅτι ἔχω υἱόν, ἀλλὰ διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους τοὺς ὁποίους δὲν θέλω τῶρα νὰ ἀναφέρω, ἐκπλήθον σπουδαίαι διαφωνίαι μεταξὺ μας, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τέλους κατέληξαν εἰς ἐντελῆ ῥῆξιν, διότι ἐνυμφεῦθη παρὰ τὰς συμβουλὰς μου, ἀλλ' ὁμοῦ δὲν ἀπέσθεσαν καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου διότι τον ἀγαπῶ καὶ τον συλλογίζομαι νύκτα καὶ ἡμέραν. Ἄλλ' αὐτὸς ἐπροτίμησε τὴν γυναῖκά του καὶ ὄχι τὸν πατέρα του. Ἐγὼ ἠλπικον ὅτι θὰ ὑποχωρήσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς φαίνεται θὰ ἠλπικεν ὅτι ἐγὼ θὰ ὑποχωρήσω. Καὶ οἱ

— Τὸ βρήκες! Ἄλλα τὸ ὄνομα τῆς μάγισσας δὲν μοῦ το εἶπες.

— Λέγεται Θέλις, θεία μου.

— Ναι, ἀγαπητέ μου. Ἡ Θέλις οἱ κάμνει θαύματα. Ἄλλα δὲν ἀρκεῖ. Χρειαζέται καὶ ἡ Ἀγάπη, πλέον θαυματουργὸς ἀκόμη. Διότι, μὴ νομίσης ὅτι ἡ Ἀντιὸ ἐδιορθώθη διαμίας καὶ ὅτι ἡ θέλησίς της ἦτο πάντα τόσο ἰσχυρά. Ὅχι! ὅταν ἡ θέλησίς της ἐξασθενοῦσε, ἡ ἀγάπη που εἶχε εἰς τὸν νοῦτό της καὶ εἰς τὴν μητέρα της καὶ ὁ φόβος μήπως ἤθελε τοὺς λυπήσῃ, τῆς εἶδαν πολὺ τὸ θάρρος καὶ ἔκαμνε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ »

ΛΕΑΝΑΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

Ο ΓΕΡΩΝ ΛΥΚΟΣ

Ὁ λύκος εἶχε γηράσῃ καὶ ἔλαβε πλέον τὴν ἀπόφασιν νὰ ζῇ φιλικῶς μὲ τοὺς ποιμένας. Ἐσηκώθη λοιπὸν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν ποιμένα, τοῦ ὁποῦ τοὺς ποιμνία ἦσαν πλησιέστερον εἰς τὸ σπήλαιόν του.

— Βοσκέ, τῷ εἶπε, σὺ με ὀνομάζεις αἰματηρὸν ληστήν καὶ ὁμῶς δὲν εἰμαι. Πραγματικῶς, ἀναγκάζομαι νὰ ὀρμῶ κατὰ τῶν προβάτων σου ὅταν κινῶ, διότι ἡ κείνα εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα. Φύλαξέ με ἀπὸ τὴν πείναν, κάμε με νὰ χορτάσω καὶ θὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένος μαζί μου. Διότι εἰμαι ἡμερώτατον, πρᾶτατον ζῶν ὅταν χορτάσω.

— Ὅταν χορτάσης! Πιθανόν' εἶπεν ὁ βοσκός. Ἄλλα ποτε χορταίνεις σὺ; Σὺ καὶ ὁ φιλάργυρος ποτε σὰς δὲν χορταίνετε. Πῆγαινε ἀπὸ κεί τοῦ ἤθεος!

Ὁ ἀποδιωχθεὶς λύκος ἐπῆγεν εἰς δευτέρον ποιμένα.

— Εἰξεύρεις, βοσκέ, τῷ εἶπεν, ὅτι εἰμπορῶ νὰ σου πνίξω πολλὰ πρόβατα. Ἄν θέλῃς νὰ μου δίδῃς ἕξ πρόβατα τὸ ἔτος, θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος. Τότε εἰμπορεῖς νὰ κοιμᾷσαι ἡσυχῶς καὶ ν' ἀπολύθῃς ἀμέσως τοὺς σκύλους.

— Ἐξ πρόβατα; εἶπεν ὁ ποιμὴν. Ἐξ πρόβατα εἶνε ὀλόκληρον κοπάδι!

— Πρὸς χάριν σου εἰμπορῶ νὰ ἀρκεσθῶ μὲ πέντε! εἶπεν ὁ λύκος.

— Τί λέγεις, γερολόκο, πέντε πρόβατα! Ἐγὼ περισσότερα ἀπὸ πέντε πρόβατα δὲν θυσιάζω ὅλον τὸ ἔτος εἰς τὸν Πᾶνα. (1)

— Καὶ τέσσαρα ὄχι; ἠρώτησεν ὁ λύκος.

Ὁ ποιμὴν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του ἐμπαικτικῶς.

- Τρία;
- Ὅχι!
- Δύο;

(1) Ὁ Πᾶν ἦτο θεὸς τῶν ποιμένων καὶ τῶν ποιμνίων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

— Ὅτε ἐν' εἶπεν ὁ ποιμὴν' θὰ εἶνε ἀνόητον νὰ γίνω ὑποτελής φόρου εἰς ἕνα ἐχθρὸν ἀπὸ τὸν ἑμπορῶ ν' ἀσφαλισθῶ μὲ τὴν προφύλαξιν.

Ἐπειτα ὁ λύκος ἦλθεν εἰς τρίτον ποιμένα.

— Πολὺ λυποῦμαι, εἶπεν, ὅτι σεῖς οἱ βοσκοὶ με θεωρεῖτε ἀγριώτατον καὶ ἀσυνειδητότατον θηρίον. Εἰς σὲ θ' ἀποδείξω πόσον με ἀδικοῦν. Δίδε μου κατ' ἔτος ἕν πρόβατον καὶ τὸ ποιμνίόν σου θὰ βόσκη ἐλευθέρως εἰς ἐκεῖνο τὸ δάσος τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν κάμνει τόσο ἐπικίνδυνον ὅσον ἐγὼ. Ἐν πρόβατον! τί μικρὸν πρᾶγμα! Ἦτο δυνατόν νὰ φανῶ περισσότερον μεγαλόψυχος καὶ ὀλιγώτερον ἀπαιτητικὸς: Γελάξ, βοσκέ, Διὰ τί γελάς λοιπὸν:

— Ὡ, τίποτε, ἀλλὰ πόσον ἐγήρασε, καλέ μου φίλε, εἶπεν ὁ βοσκός.

— Τί σε μέλει διὰ τὸ γῆράς μου; Εἰμαι ἀκόμη εἰς ἡλικίαν νὰ πνίξω καὶ τὰ πλέον ἀγαπητὰ σου ἀρνία.

— Μὴ θυμώσης, γερολόκο. Λυποῦμαι ὅτι πολὺ ἀργὰ μοὺ κάμνεις τὴν πρότασίν σου' σὲ προδίδει ἡ ἐλλειψίς τῶν ὀδόντων σου. Προσποιεῖσαι τὸν καλὸν διὰ νὰ εἰμπορῆς νὰ τρέφῃσαι ἡσυχώτερα καὶ μὲ ὀλιγώτερον κίνδυνον.

Ὁ λύκος ἐθύμωσεν ἀλλ' ἐκράτησεν τὸν θυμὸν του καὶ ἐπῆγεν καὶ εἰς τέταρτον ποιμένα. Τούτου εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ ὀλίγου ὁ πιστὸς κύων, καὶ ὁ λύκος ὠφελήθη ἀπὸ τὸ περιστάτικόν τοῦτο.

— Βοσκέ, εἶπεν, ἐγὼ ἐμάλωσα μὲ τοὺς ἀδελφοὺς μου, οἱ ὅποιοι εἶνε εἰς τὸ δάσος, καὶ τόσο πολὺ ὥστε ποτε πλέον δὲν θὰ συμβιθασθῶ μαζί των. Γνωρίζεις πόσον πρέπει νὰ φοβῆσαι ἀπὸ ἐκείνους! Ἄν με παραλάβῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος σκύλου σου, ἐγγυῶμαι ὅτι κανέν ἀπὸ τὰ πρόβατά σου δὲν θὰ πάθῃ τίποτε.

— Θέλεις λοιπὸν, ἀπήντησεν ὁ ποιμὴν νὰ ὑπερασπισθῆς τὰ πρόβατά μου ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς σου που εἶνε εἰς τὸ δάσος;

— Βέβαια, αὐτὸ ἐνοῶ.

— Δὲν θὰ ἦτο ἀσχημον. Ἄλλ' ἂν σε πάρω εἰς τὸ κοπάδι μου, εἰπέ μου πόσος θὰ φυλάττῃ τότε ἀπὸ σὲ τὰ πρόβατά μου; Τὸ νὰ παίρνῃ τις κλέπτῃ εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους κλέπτας, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι το λέγομεν...

— Φθάνει, εἶπεν ὁ λύκος, ἤρχισες μὲ ἠθικολογίας. Ἐχε ὑγείαν!

— Ἄχ, καὶ νὰ μὴν ἦμουν τόσο γερωὺν! εἶπε μὲ παράπονον ὁ λύκος. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἦλθεν εἰς τὸν πέμπτον ποιμένα.

— Μὲ γνωρίζεις, βοσκέ; ἠρώτησε.

— Τοὺς ὁμοίους σου τοῦλάχιστον τοὺς γνωρίζω! ἀπήντησεν ὁ βοσκός.

— Τοὺς ὁμοίους μου; Πολὺ ἀμὰ βάλω δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐγὼ εἶμαι τόσο παραξένος λύκος ὥστε εἶμαι ἀξίος καὶ τῆς ἰδικῆς σου φιλίας καὶ ὄλων τῶν βοσκῶν.

— Καὶ πῶς εἶσαι παράξενος;

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ πνίξω ζωντανὰ πρόβατον καὶ νὰ το φάγω, καὶ ἂν ἀκίμη κινδυνεύω ν' ἀποθῶ ἀπὸ τὴν κείναν. Ἐγὼ τρέφομαι μόνον μὲ νεκρὰ πρόβατα. Δὲν εἶμαι ἀξέπεινος διὰ τοῦτο; Δός μου λοιπὸν τὴν ἀδειαν νὰ ἐρχομαι κάποτε εἰς τὸ ποιμνίόν σου νὰ ἐρωτῶ μήπως σου...

— Μὴ χάνῃς ἀδίκῃ τὰ λόγια σου, εἶπεν ὁ βοσκός. Ἄν ἤθελες νὰ μὴ εἶμαι ἐχθρὸς σου, δὲν ἔπρεπε νὰ τρώγῃς διόλου πρόβατα, οὔτε ζωντανά, οὔτε νεκρά. Ὅποιος τρώγει νεκρὰ πρόβατα εὐκολὰ μανθάνει ἀπὸ τὴν πείναν τὰ ἄρρωστα πρόβατα νὰ τα νομίζῃ ἀποθνήσκοντα, καὶ τὰ γερὰ ἄρρωστα. Μὴν ἐλπίζῃς λοιπὸν νὰ γίνωμεν φίλοι' πῆγαινε.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ δείξω πόσον περισσότερον εἰμπορῶ νὰ φανῶ χρήσιμος διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸν σκοπὸν μου! εἶπεν ὁ λύκος, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν ἕκτον ποιμένα.

— Βοσκέ, σοὺ ἀρέσει τὸ δέρμα μου; — Τὸ δέρμα σου; εἶπεν οὗτος. Νὰ ἴδῃ! Εἶνε ὠρατὸν, δὲν θὰ σ' ἔχουν καταξέσχίση πολλὰς φορὰς οἱ σκύλοι.

— Λοιπὸν ἄκουσε, βοσκέ. Ἐγὼ εἶμαι γέρων καὶ δὲν θὰ ζῆσω πολὺ. Τρέφε με λοιπὸν ἕως ὅτου ν' ἀποθῶ καὶ σ' ἀφίνω κληρονομίαν τὸ δέρμα μου.

— Νὰ τα μας! εἶπεν ὁ βοσκός. Εἰρίσκει τεχνάσματα ὡσάν γέρων φιλάργυρος. Ὅχι, ὄχι! τὸ δέρμα σου θὰ μὴ ἐκδότην εἰς τὸ τέλος ἐπὶ φορὰς περισσότερον παρ' ὅσον ἀξίζει. Ἐλα δεξί μου τὴ βράχι σου.

Ὁ ποιμὴν ἔλαβε τὴν βάρδον του εἰς τὴν χεῖρα καὶ ὁ λύκος ἔφυγε.

— Ὡ, τοὺς ἀσπλάγγχους! ἐφώναξεν ὁ λύκος καὶ ἔγινε μανιώδης. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀποθῶ ὡς ἐχθρὸς των πρὶν μὲ θανατώσῃ ἡ πείνα. Αὐτὸ ζητοῦν! Ἐτρέψεν, εἰσώρμησεν εἰς τὰς κατακίνας τῶν ποιμένων, ἔρριψε χάμω τὰ κατὰ τῶν καὶ μὲ πολὺν κόπον ἐρονείθη ἀπὸ τοὺς βοσκούς.

Τότε ὁ γνωστικώτερος ἐξ αὐτῶν εἶπε: — Δὲν ἐκάμμεν καλά, ὅτι ἐφέραμεν εἰς τὰ ἔσχατα τὸν γέροντα ληστήν, καὶ τοῦ ἀφρέσαμεν ὅλα τὰ μέσα τῆς καλλιτερέψεως, ὅσον ἀργὰ καὶ ἐξ ἀνάγκης καὶ ἂν τοῦ ἦλθεν ἡ διάθεσις νὰ γίνῃ καλλίτερος.

ΑΡΕΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ὅταν κάμνωμεν τὴν προσευχὴν μας σηκώνομεν ὑψηλὰ τὰ χεῖρά μας: οἱ καθολικοὶ τα σμίγουν τὸ σπουδαιότερον ὁμῶς δὲν εἶνε σὲ τί θεοὶ εἶνε τὰ χεῖρα ἀλλὰ πῶς εἶνε ἡ καρδιά. Ὅταν ἡ καρδιά δὲν εἶνε καθαρὰ, τὰ λόγια που λέγει τὸ στόμα δὲν ἀναβαίνουν εἰς τὸν οὐρανόν, δὲν φθάνουν εἰς τὰ αὐτιά τοῦ Θεοῦ.

Τὸ σπιτάκι ὅπου βλέπετε εἶνε εἰς τὴν Τήνη, εἶνε πτωχικὸ σπιτάκι' μὰ σὺν δὲν λάμπη ἀπὸ ἀρχοντιά λάμπει ἀπὸ πάστρα καὶ τάξι. Ἡ νοικοκυρά που κάθεται μέσα εἶνε προκομμένη: προκομμένο θὰ γίνῃ καὶ τὸ κορίτσι της.

Βλέπετε τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρη' ὁ πατέρας που εἶνε; Ἐπῆγε σὲ ταξίδι, σὲ μακρυνὸ ταξίδι που δὲν ἔχει γυρισμό. Τὸν περασμένο χρόνον ἐκλείσει γιὰ πάντα τὰ μάτια του καὶ ἀπὸ τότε ἡ μητέρα εἶνε χήρα καὶ τὸ κορίτσι ὀρφανόν.

Ποτὲ δὲν τον ξεχνοῦν τὸν ἀγαπημένο τους ξενητευμένο που δὲν θὰ γυρίσῃ ποτὲ εἰς τὸ σπιτάκι του ἀπὸ τὸ μακρυνὸ του ταξίδι.

Καὶ τῶρα αὐτὸν θυμοῦνται: τὸ κοριτσάκι εἶνε γονατιστὸ ἐμπρὸς εἰς τὴν μητέρα του ἡ μητέρα ἐνώνει τὰ χεῖρα του καὶ του λέγει τί νὰ εἰπῇ.

Λυπημένη εἶνε ἡ μητέρα καὶ ἔχει κατατασμένα τὰ μάτια της.

Λυπημένο εἶνε καὶ τὸ κορίτσι καὶ κατατασμένα ἔχει τὰ ματάκια του.

Καὶ μὲ τὰ ἀθιά του χεῖλη λέγει εἰς τὸν Πλάστην:

« Θεέ μου, ἀγάπα τὸν πατέρα μου που εἶνε εἰς τὸν οὐρανόν, σιμά σου. Ἄν ἦταν ἐδῶ κάτω πῶς θὰ εἶ

τρεχα εἰς τὴν ἀγκαλιά του, πῶς θὰ τον ἐφιλοῦσα, πῶς θὰ του ἔκανα ὅ,τι ἤθελε! Τώρα που εἶνε κοντὰ σου, Θεέ μου, κάνε νὰ μὴ του λείπῃ τίποτε, νὰ εἶνε εὐτυχισμένος. Κάνε του καὶ νὰ μὴ μας λησμονῇ, τὴν μητέρα καὶ ἐμένα' γιατί ἡμεῖς πάντοτε τον θυμούμεθα, τοῦ πηγαίνομε λουλούδια εἰς τὸν τάφο του, καὶ ἐμπρὸς εἰς τὰς εἰκόνας δι' αὐτὸν πάντα σὲ παρακαλοῦμεν. »

Αὐτὰ λέγει τὸ κοριτσάκι που προσεύχεται, ἐν ᾧ ἡ μητέρα του κρατεῖ ἐνωμένα τὰ χεράκια του.

— Καί όμως, μπαμπά, πρέπει να τῆς πῶ: « Συγχώρεσέ με! » ἔκραξεν ὁ Πολύβιος πνιγόμενος ἀπὸ λυγμούς. Σάν ἦλθε μὲ τὴν Κάκια, τὴν ῥώναξα, ἀλλὰ δὲν με ἄκουσε. « Ω, πῶς νὰ κάμω; »

Καί τὰ δάκρυα του ἔτρεχαν ποτάμι... — Ἐννοια σου, καλέ μου Πολύβιε! τῷ εἶπεν ὁ μπαμπᾶς ἡ μητέρα σου δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθῃ, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Μοῦ παρήγγειλε νὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ ἂν εἶσαι ἥσυχος καὶ ἂν κοιμᾶσαι. Λοιπόν, ἐν ὀνόματι τῆς μαμᾶς σου, ἐγὼ σε συγχωρῶ καὶ σε φιλῶ.

Ὁ Πολύβιος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του, κλαίων ἀκόμη. Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ δάκρυα ἔπαυσαν. Ἐπὶ τὸ γάλα, τὸ ὅποιον ἦτο ἀκόμη ῥετόν καὶ ὑστερα ἀπεκοιμήθη, φιθυρίζων:

« Ἡ μαμά με συγχώρεσε! »

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΥΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις ἀπέλλονται μέχρι 30 Νοεμβρίου.

814. Στοιχειώγραφος.

Δὲν συνέγραφα μάταιος καὶ ἐν τούτοις ἐν τῷ ἅμα ἕνας μάταιος θὰ γίνω ἂν μου λείψῃ ἓνα γράμμα.

Ἐπιτομή ὑπὸ τῆς Ἡραίας Κερύβου.

815. Αἰνίγματα.

Ἄν φωνάζῃ θὰ φωνάξω, ἂν μιλήσῃ θὰ μιλήσω. Μόνον ἂν περιπατήσῃ δὲν θὰ σε ἀκολουθήσω.

Ἐπιτομή ὑπὸ τοῦ Ἦρωος τῆς Κρήτης.

816. Αἰνίγματα.

Οἱ κάμποι μου ἔσονται καὶ γυμνωμένοι, δίχως νερὸ ἢ θάλασσάς μου καὶ δίχως σπίνια ἢ χώρες ἢ τρανές μου δὲν εἶμαι τίποτα σχεδὸν καὶ εἰμ' ἡ οἰκουμένη.

Ἐπιτομή ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Π. Θεοφιλάντου.

817. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἐλικῶν, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Κίμων καὶ ὁ Κρόνος, ὁ γαλανὸς ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ πανδομάτωρ χρόνος, πρὸς δὲ καὶ τῶν Σπαρτιατῶν ὁ βασιλεὺς ὁ Ἄγιος, ὁ γραικὸς ὁ Ὀλυμπὸς καὶ ὁ θεὸς ὁ Ἄρης σοὶ δίδουν τὰ φυστακικά μετὰ χαρᾶς ἀπλέτου νὰ σχηματίσῃ τὸνομα ἀρχαίου νομοθέτου.

Ἐπιτομή ὑπὸ τοῦ Ἀνδρόνικου.

818. Κυθόλεξον.

1. Εἶμαι, ὡ λῦτα, ἔθνος· βεβαίως το γινώριζεις.
2. Ἐπίρρημα, καὶ δι' ἑμοῦ τὸ χωριστὰ ὀρίζεις.
3. Τοῦ χρόνου μέτρον εἶμαι, μὴ τόσον κοπιάζῃς.
4. Τροφὴ λαοῦ ἀρχαίου μὲ βρήκας; μὴ διστάζῃς.

Ἐπιτομή ὑπὸ Παναγιώτου Π. Περίτου.

819. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον σοὶ εἶδει ἡ κυψέλη. Τὸ δευτέρου μου ὁ θνητὸς ὑπὲρ πᾶν ἄλλο θέλει. Ἐντομον δὲ τὸ τρίτον μου πλὴν λιαν ὀχληρὸν. Τὸ ἄλλο χρόνον μέρος τι πολὺ ποιητικόν.

Ἐπιτομή ὑπὸ Θεοφιλάντου Θ. Χειτοπούλου.

820. Ἀστήρ.
 + + + Νάντικαστασθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ναναγιώσκειται καθένας τὸ ὄνομα θυγατρὸς βασιλέως τῆς Κρήτης, ὀριζοῦντι τὸ ὄνομα στρατηγοῦ τοῦ Κύρου καὶ διαγωγῆς τοῦ ὄνομα ἡγεῖρου καὶ κράτους εὐρωπαϊκοῦ.

Ἐπιτομή ὑπὸ Ἰωάννου Σ. Αεούλου.

821. Κλιμακῶν.

+ + + Νάντικαστασθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς μὲν τὸ ἀριστερὸν σκέλος ναναγιώσκειται τὸ ὄνομα συζύγου θεοῦ, εἰς δὲ τὸ δεξιὸν τὸ ὄνομα εὐώδους ἄνθους, εἰς τὴν καταστάτην βασιλέως ἀνωνομία, εἰς τὴν δευτέραν νῆσον, εἰς τὴν τρίτην πρῶτον τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην καρποφόρον δένδρον.

Ἐπιτομή ὑπὸ Θ. Χειτοπούλου.

822. Πρὸβλημα.

Ποῖος εἶνε οἱ ἀριθμοὶ ἐκεῖνοι ὅστινες, ἐὰν εἰς μὲν τὸν πρῶτον προσέθῃς τὸ 1/2 τοῦ δευτέρου εἰς δὲ τὸν δευτέρου τὸ 1/3 τοῦ πρώτου, διδουσιν ἄθροισμα 28;

Ἐπιτομή ὑπὸ τοῦ Ἐσπερου.

825-824. Κερυρωμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Ἡ Κασσιόκη εἶνε ἀστερισμός.
2. Ἀστερισμοὶ καλοῦνται ἀστέρια συμπλέγματα.

Ἐπιτομή ὑπὸ Ἀρχιμεδέου τοῦ Μαθηματικοῦ.

825-828. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κατωθὶ λέξεων μετ' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσι τὰ ὀνόματα τεσσάρων πόλεων τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου: Γραία, χαμαί, δράκων, φίλια.

Ἐπιτομή ὑπὸ τοῦ Λυκούργου.

829. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀκροστηρίου τῆς Ἑλλάδος.
 1, Νῆσος τῆς Ἀσίας. 2, Ἀρχαία; βασιλεύς.
 3, Ἐπίρρημα βεβαίωτικόν.

Ἐπιτομή ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμεδέου Θεμιστοκλέους.

830. Φωνηεντολίπον.

Πν-τ-λλ-βλ-πν-τς
 σχι-ν-π-ρ-ε-ς,
 ν-μ-τ-π-ρ-ε-ς-π-ρ-π-
 χ-ι-δ-ε-σ-β-λ-π.

Ἐπιτομή ὑπὸ τοῦ Τίτου τῶν Δασκῶν.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκησίων τῆς 12 Ἀπριλίου τ. ε.

700. Ἀδάμας (Ἀδάμ, ἄς) — **701** Ἀκαδημία, μία — **702** Κινῶ, νικῶ. — **703** Παρθενίον. — **704.** Οἱ ὀφθαλμοί. — **705.** Ὅταν τον κυτάξῃς εἰς τὸ Λεξικόν. — **707-709.** 1, Ταῦς, 2, Λύρα, 3, Ὀρτοῦ. — **710-711.** 1, Ρώμη, Ρώμας, Ρώμος, ῥώμας, ὡ σ, ὄνος, ὄλος, ἄ-λος, ἄλας, τάλας, Τάρας. — 2, Πνεῦμα.

706	Σ	Κ	Η
	Ι	Ι	Α
	Κ	Α	Α
	Δ	Ω	Ρ
		Ι	Ε
		Υ	Σ
		Χ	Κ
		Ν	
	Γ	Ι	Ο
	Α	Δ	Σ

νεῦμα, νῆμα, νῆμα, ἄμα, ἄρα, ἥρα, ἥρας, ἥρος, ἄρος, ὄνος, τόπος. — **712-715.** Ἡ ἀντικαταστάσις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων ε, καὶ ν, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἥραμος, ἄσος, ἄπτα, ὄντας. — **716.** ΘΑΛΕΙΑ, ΜΑΧΑΩΝ (1, ΘΝῆτος. 2, ΑΩρτόκος. 3, ΑΔρία. 4, ΕΧῆνος. 5, ΙΑχος. 6, ΑΜφιπέλη). — **717.** Ὁ μόνος ἄρος τῆς εὐτυχίας εἶνε ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος. — **718.** Πολλοὶ τὸν πλοῦτον ἐμίσησαν, τὴν δόξαν ὁμοῦ οὐδεὶς. — **719.** Ὅμοιος ὁμοῦ ἀεὶ πελάζει.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΡΑΞΕΩΣ"

[Βιβλία διὰ εὐχρηστικῆς καὶ καλῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἀκαδημίας καὶ πολυλόγου εἰς τὴν Γραμματικὴν αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ **Σοφίας Δήμου** μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδασκαλικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειτον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ **Ἀρ. Π. Κορυθίου** μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαρίεστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδειτον. δρ. 3,50

Βαϊτῶν Ζερῶν ὑπὸ **Σοφίας Δήμου** μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἦθη, ἔθνη, περιπέτεια. Ἄδειτον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν Θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένη-Ρήδ, περιπετειώδες, θελακτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κορυθίου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειτον. δρ. 1,75

Τὸ Οἶμα τοῦ Φόβου ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμου** ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηρῶ ἰνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειτον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ **Ἀρ. Π. Κορυθίου** μεταφρασθέντες Ἐπαγωγίαι καὶ διδασκατικὸν διήγημα. Ἄδειτον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμου** μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P.-J. Stahl. Διήγημα Ρωστικῆς ὑποθέσεως, συζητητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειτον. δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ **Α. Κατακῶν** ἱεροῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδειτος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμου** ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περιστῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδους καὶ τῶν ἐκτὰ ἐξαδελφῶν τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειτον. δρ. 3,50

Παιδικὸι Διαλόγοι ὑπὸ **Διμήλιου Ἐμμεύου** (Ἀρ. Π. Κορυθίου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγενῶν καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενεακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦσαι: **Σειρὰ πρώτη**, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἰπ-τρειπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειτος δρ. 1,20 **Σειρὰ δευτέρα**, περιέχουσα 10 πατριω-τικῶς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειτος δρ. δρ. 1,20

Τὸ ἀντίτυπον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρη-τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίου, συναλ-λαγματικῶν ντς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσά μικρότερα τῶν 5 Παράστασις κατὰ μὴ ἀφῆως ἐγγύων γινόμενα μετὰ παρῆλθον δεκαπενθήμερον τὸ ποσὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὺν ἐπαράσσεται.